

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/85/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3820010068
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3820010068.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Petra Tótha v trestnej veci proti odsúdenému S. C., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom mesto N., okres N., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava, pre trestný čin zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov a obchodovania s nimi podľa § 172 odsek 1 písm. c), písm. d) Tr. zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 15. októbra 2020 v Trenčíne, prejednal sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 17. júna 2020 pod sp. zn. 1Nt/3/2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 odseku 1 písm. c) Tr. poriadku sa sťažnosť odsúdeného S. C. z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Prievidza uznesením zo dňa 17. júna 2020 pod sp. zn. 1Nt/3/2020 podľa § 399 ods. 2 Tr. poriadku zamietol návrh odsúdeného S. C., nar. XX.XX.XXXX na povolenie obnovy konania v trestnej veci (vo vzťahu k výroku o treste), v ktorej bol rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 26. novembra 2014 pod sp. zn. 3T/20/2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26. októbra 2015 pod sp. zn. 23To/37/2015 právoplatne uznaný za vinného zo spáchania trestného činu zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov a obchodovania s nimi podľa § 172 odsek 1 písm. c), písm. d) Tr. zákona a pre trestný čin prečinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písm. f) Tr. zákona účinného do 31.07.2019 na skutkovom základe uvedenom v citovanom rozsudku okresného súdu, za čo mu bol pôvodne uložený podľa § 172 odsek 1 Tr. zákona, §§ 42 odsek 1, 41 odsek 2, § 36 písm. l), písm. n) Tr. zákona, § 37 písm. h), písm. m), § 38 odsek 2 Tr. zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, ktorý mu bol podmienene odložený podľa § 49 odsek 1 písm. a) a § 51 odsek 1, odsek 2 Tr. zákona na skúšobnú dobu 4 (štyri) roky, za súčasného uloženia probačného dohľadu nad správaním sa odsúdeného počas určenej skúšobnej doby a ďalej mu bolo počas nej uložené aj obmedzenie, spočívajúce v zákaze požívania návykových látok a v zákaze akéhokoľvek nakladania s nimi. Súčasne bol zrušený právoplatný výrok o treste v dotknutom rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 20. januára 2014, sp. zn. 2T/199/2013. Pôvodne bol odsúdenému prvostupňovým okresným súdom uložený takýto trest ako nepodmienečný, t. j. s jeho bezprostredným výkonom. Uznesením Okresného súdu Prievidza zo dňa 29. mája 2019 pod sp. zn. 3T/20/2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28. augusta 2019 pod sp. zn. 23Tos/67/2019 bol odsúdenému nariadený výkon predmetného uloženého súhrnného trestu odňatia slobody, so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil v podstate tým, že nezistil dôvody pre povolenie obnovy konania v zmysle § 394 odsek 1 Tr. poriadku, pretože nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste odsúdeného a to i napriek tomu, že v čase rozhodovania o vine nebolo známe stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa

27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016, ktorým odôvodňoval odsúdený svoj podaný predmetný návrh, na základe ktorého by mu mohol byť uložený miernejší trest, pretože v tomto prípade toto stanovisko nie je záväzné pre súdy pri ukladaní trestu tak, ako je naproti tomu u vydaného nálezu Ústavného súdu SR, ktorým bolo vyhlásené pôvodne znenie o súhrnnom treste s uplatnením tzv. asperačnej - zostrujúcej“ zásady podľa § 41 odsek 2 Tr. zákona, veta za bodkočiarkou v rozpore s Ústavou SR.

Proti tomuto uzneseniu, ihneď po jeho vyhlásení podal sťažnosť odsúdený S. C., ktorú písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu i sám tým, že aplikáciou stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016 sa vytvára možnosť posúdiť otázku uloženia trestu aj s prihliadnutím na ustanovenie § 36 písm. n) Tr. zákona, pretože svojim vyhlásením o vine významne napomohol okresného súdu na hlavnom pojednávaní pri rozhodovaní o vine, keď sa po právoplatnom prijatí takéhoto jeho vyhlásenia už nemuselo vykonať dokazovanie k otázke viny. Okrem toho je možné ním urobené vyhlásenie o uznaní viny použiť v zmysle tohto stanoviska i ako okolnosť, odôvodňujúcu mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody analogicky podľa § 39 odsek 2 písm. d), odsek 4 Tr. zákona, teda ako v konaní o dohode o vine a treste, prípadne aj ako okolnosť pre prípadné mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 odsek 1 Tr. zákona. Toto sú možnosti, ktoré by súd v prípade povolenia obnovy konania mohol zohľadniť pri novom rozhodovaní o uložení trestu v predmetnej trestnej veci. Preto považuje napadnuté uznesenie okresného súdu za nesprávne a navrhuje, aby nadriadený krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a aby sám rozhodol o povolení obnovy konania. V sťažnosti, ktorú odôvodnil aj odsúdený sám samostatným písomným podaním v podrobnostiach, s poukazom i na konkrétne iné prípady poukazoval na neprimeranosť jemu uloženého pôvodného súhrnného trestu odňatia slobody a to aj vzhľadom na okolnosti jeho prípadu - nižšiu nebezpečnosť jeho konania, keďže preukázateľne prechovával len jednu dávku omamnej látky a v druhom prípade išlo iba o jeho drobnú krádež.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Prievidza sa k dôvodom sťažnosti odsúdeného S. C. do konania neverejného zasadnutia krajského súdu nevyjadril.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti, ktorá mu bola predložená dňa 21. júla 2020, na neverejnom zasadnutí dňa 15. októbra 2020 preskúmal podľa § 192 odseku 1 Tr. poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu a dospel k záveru, že hoci bola sťažnosť odsúdeného S. C. podaná oprávnenou osobou a včas, nie je dôvodná.

Z ustanovenia § 394 odseku 1 Tr. poriadku totiž vyplýva, že obnovu konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, možno povoliť len vtedy, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom, na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

V konaní o povolení obnovy nie je však možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa v zmysle citovaného zákonného ustanovenia obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Až po kladnej odpovedi na túto otázku treba skúmať, či ide o také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi súdu skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie, v posudzovanom prípade o treste.

Za "nové skutočnosti skôr neznáme" v zmysle § 394 odsek 1 až 3 Tr. poriadku treba považovať také (vecné) skutočnosti, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa návrh na obnovu konania týka. Ide teda o objektívne existujúci jav, ktorý ako skutočnosť nebola príslušnému orgánu známa a nebola obsahom spisu. Nebola teda dôkazom, ale môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu, resp. vecnej skutočnosti. Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle citovaného ustanovenia nemožno však považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol. Taktiež omyl súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne hodnotenie, nie je dôvodom na povolenie obnovy konania.

Okresný súd správne zistil, že v danom prípade nie sú splnené zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania, pretože v konaní o obnove nevyšli najavo také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by v zmysle § 394 odseku 1 Tr. poriadku mohli viesť k zmene pôvodného právoplatného odsudzujúceho rozsudku vo vzťahu k výroku o treste. Okresný súd rozhodol síce vecne správne, avšak v napadnutom uznesení nie celkom správne vyložil dôvody, pre ktoré nie je možné považovať podaný návrh odsúdeného za opodstatnený a dôvodne ho neakceptovať. V posudzovanom prípade je z obsahu trestného spisu dostatočne zrejmé, že odsúdený sa návrhom na povolenie obnovy konania domáhal iba prehodnotenia správnosti právoplatného odsudzujúceho rozsudku vo výroku o treste napriek tomu, že v konaní o povolenie obnovy zákon takúto možnosť súdu nedáva, ale aj to, že argumenty a okolnosti, o ktoré oprel svoj návrh, boli známe okresnému súdu už v pôvodnom konaní.

Okresný súd v napadnutom uznesení správne skonštatoval, že dôvodom na povolenie obnovy konania v posudzovanom prípade tak, ako sa domáhal odsúdený, nemôže byť samo o sebe prijaté stanovisko trestnoprávneho kolégia Tpj 55/2016 zo dňa 27. júna 2017 tak, ako tomu bolo napríklad v prípade nálezu Ústavného Slovenskej republiky, ktorým bola vyslovená protiústavnosť znenia §-u 41 odsek 2 Tr. zákona, veta za bodkočiarkou, t. j. riešenie otázky „asperačnej - zostrujúcej zásady“ pri ukladaní úhrnného či súhrnného trestu pri viacčinnom súbehu úmyselných trestných činov pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, čo bolo dané osobitnou skutočnosťou, predpokladanou v ustanovení § 41b odsek 1 Zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu v znení neskorších predpisov a to, že súd vyniesol rozsudok v trestnom konaní na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť v zmysle čl. 125 Ústavy Slovenskej republiky. Teda neodôvodnenosť návrhu odsúdeného nespočíva v tom, že stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR nie je záväzné pre súdy a nález Ústavného súdu SR záväzným je. Tu treba pripomenúť, že je síce pravdou, že všeobecný súd SR obligatórne nezaväzuje judikatúra na podklade konkrétneho prípadu, stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR však takýto zaväzujúci charakter už má. Z uvedeného vyplýva, že rozhodovacia činnosť by nemala vybočovať mimo rámec takéhoto stanoviska. Krajský súd však musí zdôrazniť, že skutočnosť, na ktorú poukazoval odsúdený, t. j. jeho vyhlásenie o vine, ktoré bolo v posudzovanom jeho prípade právoplatne okresným súdom aj prijaté, i vzhľadom na neexistenciu argumentovaným predmetným stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR v čase, keď rozhodoval prvostupňový okresný i odvolací krajský súd o treste, nič nebránilo obom súdom túto okolnosť zohľadniť pri ukladaní trestu odsúdenému v posudzovanom prípade, ako významnú okolnosť pre aplikáciu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 Tr. zákona. Zo všeobecne známej rozhodovacej činnosti súdov v období, keď odsúdenému bol ukladaný predmetný súhrnný trest odňatia slobody, i v čase pred týmto obdobím vyplýva, že súdy, a to nielen v obvode Krajského súdu v Trenčíne, ale aj z iných obvodov, v odôvodnených prípadoch použili túto okolnosť v prospech obvinených, ako dôvod pre aplikáciu mimoriadneho zníženia trestu. Práve s ohľadom na takúto rozhodovaciu činnosť i opačnú v tomto smere reagoval Najvyšší súd SR zjednocujúcim stanoviskom, čo je o. i. jednou z náplní činnosti tohto súdu. Nemenej dôležitým je však fakt, že aj keby existencia predmetného stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR by sama o sebe mohla byť dôvodom pre povolenie obnovy konania, z obsahu tohto stanoviska ale nevyplýva žiadna obligatórna povinnosť všeobecného súdu vyhlásenie o uznaní viny obžalovaného na hlavnom pojednávaní zohľadňovať v každom prípade ako okolnosť, ktorá zakladá povinnosť súdu použiť ju ako podklad pre mimoriadne zníženie trestu či už analogicky podľa § 39 odsek 2 písm. d), odsek 4 Tr. zákona alebo podľa § 39 odsek 1 Tr. zákona. Táto skutočnosť preto nepredstavuje obligatórny benefit každému obžalovanému. Z uvedeného vyplýva záver, že táto okolnosť v žiadnom prípade s istotou nezaručuje odsúdenému S. C., aj po prípadnom povolení obnovy konania, zmiernenie jemu predtým uloženého súhrnného trestu odňatia slobody. V kontexte všetkých známych skutočností a okolností, so zreteľom i na skutočnosť, že odsúdený S. C. urobil vyhlásenie o uznaní viny v celom rozsahu a ktoré sú rozhodujúce pri ukladaní trestu podľa § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona odsúdenému v posudzovanom prípade, je možné pôvodne uložený súhrnný trest odňatia slobody vnímať i naďalej ako konformný s citovaným zákonným ustanovením. Nie je možné opomenúť ešte jeden nemenej významný fakt, ktorý vyplýva z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, že odsúdenému jeho vyhlásenie o uznaní viny bolo zohľadnené priznaním poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Tr. zákona, čo je jednou z alternatív možného zohľadnenia takejto v prospech odsúdeného svedčiacej skutočnosti, ktorá však ani odvolací súd na druhej strane nevedla k tomu, aby mu bol mimoriadne znížený trest odňatia slobody podľa § 39 Tr. zákona. Ak aj z odôvodnenia odvolacieho súdu nevyplýva, prečo inštitút mimoriadneho zníženia trestu nebol u odsúdeného S. C. aplikovaný, povinnosť odôvodniť súd má iba v prípade jej aplikácie. Prehliadnuť však nemožno dôležitý fakt, že odvolací súd rozhodol v prospech odsúdeného, keďže zrušil pôvodný výrok o uloženom súhrnnom nepodmienečnom treste

odňatia slobody v napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa a sám mu potom, so zohľadnením všetkých okolností svedčiacich v prospech odsúdeného, vrátane urobeného vyhlásenie odsúdeného o uznaní viny, uložil výchovný súhrnný trest odňatia slobody, teda nespojený s jeho bezprostredným výkonom.

Krajský súd záverom dopĺňa, že ani neskoršia zmena zákona nie je rovnako samo o sebe dôvodom pre povolenie obnovy konania.

Krajský súd, keďže považoval závery okresného súdu za vecne správne, nepovažoval sťažnosť odsúdeného S. C. za dôvodnú a preto ju podľa § 193 odsek 1 písm. c) Tr. poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.